

4a. Frederikke Joy Kindt-Larsen: Tidens folkesygdom skyldes ikke medierne, men vores egen ignorance

Teksten er en kommentar fra Berlingske 6. marts 2018. Frederikke Joy Kindt-Larsen er tidligere lokalformand for Liberal Alliances Ungdom Vejle-Fredericia.

Samfundet står i øjeblikket over for en folkesygdom, som i vores ignorance vokser og lever i absolut bedste velgående.

Den underholdningsepidemi, som netop inficerer samtidens generationer, blæser fuldkommen på årtiers forskning og negligerer vigtigheden af, at vi altså fortsat er nødsaget til at udvikle og dygtiggøre os for at sikre intellektuel fremgang.

Trods dygtige og innovative danskere står majoriteten af samfundet i stampe. Den offentlige debats mest ophedede emne er en klatkage-konflikt fra »Bagedysten«, vores primære hjerneekstase står på kilovis af fake news, som vi mildest talt æder rå, og værdidebatternes nuancer og saglighed er pist forsvundet i suppedasen af særligt islam- og flygtningedebattens rabiate udtalelser og firkantede retorik.

Jo højere vi når på underholdningsskalaen, og jo lavere vi synker intellektuelt, jo bredere folkelig interesse forekommer der.

Vi har udviklet en forkælet entertainmentsyg kultur, og det allermest essentielle i vort samfund – vores kundskab og viden – er kategorisk blevet sekundært til underholdning og ligegyldighed.

For problemet er i sandhed eksempelvis ikke nutidens fake news-fænomen, som jo i virkeligheden er oldgammelt, men derimod, at vi kontinuerligt bliver ved med at abonnere på de indlysende farvede og usande udtalelser. Vores enorme behov for underholdende stof har begravet vores kritiske sans, sænket debattens niveau pinagtigt og ført til en ond spiral af voksende populisme og politikerlede.

Substans interesserer os ikke længere

Substans interesserer os ikke længere, og vi befinder os i en postmoderne tid, hvor den digitale æra og medierne har overtaget størstedelen af rampelyset i forhold til vidensformidlingen.

Teknologien, medierne og nyhedernes salgbarhed har bikset to af samtidens største magter, viden og underholdning, sammen til en brandfarlig cocktail, som for alvor kan give en voldsom brandert, hvis blandingsforholdene ikke stemmer, eller hvis ikke konsumeret med måde.

Vi har skrottet det kedelige, klassiske og substantielle på menukortet og drikker os nu dagligt sanseløst berusede i hjernedøde reality-programmer, og centrerer os om optræden over deres konkrete politik. Det tætteste, majoriteten kommer på at aktivere deres hjerneceller i forhold til det politiske spektrum, er med en Netflix-episode af »House of Cards« inden for det opdigtede underholdningsunivers.

Medierne gør alt for at forenkle de komplekse problemstillinger, personliggøre de politiske uenigheder og udstille alvorshistorier i et underholdende aspekt for at tilfredsstille vores uendelige tørst efter det ligegyldige.

Vi bliver nødt til at bekræfte det indlysende, at nyheder og viden ikke er underholdning.

⁴⁰ Efter USAs negligering af alvoren oplever de nu, at festen og de gyldne timer er overstået og mærker for alvor de tømmermænd, der hverken synes smertefri eller synderligt hurtige at kurere.

Det senmoderne mediebillede vil kontinuerligt forsøge at sælge og lade underholdning undergrave viden. Nutidens populistiske politikere vil fortsat lefle for ⁴⁵ vores naivitet. Vi vil længe endnu blive bombarderet med nyheder, hvor substansen er fortrængt og blive tilbudt fordummende festligheder i lange baner.

Stop festen

Så hvad gør vi, hvis vi har interesse i at fastholde en fremadrettet kurs for vores nation i stedet for at have ondt i håret de kommende mange år? Vi bliver nødt til at ⁵⁰ stoppe festen og som borgere tage ansvaret på egne skuldre.

Medierne fokuserer på det interessante for modtagerne, men det interessante er ikke altid det væsentlige, og hvis vi ikke selvstændigt sætter en dyd i at anvende de redskaber, vores stat og fælles fundament for uddannelse har tilbudt os, så ender vi med at få et stort demokratisk problem.

⁵⁵ Fra barnsben forsøger vores fælles uddannelsesinstitutioner at lære os at filtrere, at aktivere vores kritiske øje og at banke det indlysende ind i vores mentalitet: At nyheder, viden og politik ikke ubetinget skal være underholdende. Men i vores enorme ignorance og velbefindende lytter vi ikke.

Naturligvis skal vi fortsat sætte krav til indholdet i nyhedsstrømmen og efter- ⁶⁰ spørge kvalitetsjournalistik, men at forbyde misinformation er blot symptombehandling.

Kuren og tilgangen skal være at tilføje yderligere perspektiver og at engagere en civil interesse i konstant at faktatjekke og anfægte mediernes nøjagtighed.

Vi har selv et ansvar i det senmoderne mediebillede, og mest belejligt er det, at ⁶⁵ denne folkesygdom ikke engang kræver kostbare kræftpakker eller ubetalelige undersøgelser, men blot en iværksættelse af vores sunde fornuft og af den kritiske sans, som uddannelsessystemet allerede har tilbudt os.